

Nosaltres ens en dolem puix la trobarem a faltar pel Grifeu. Si ens dona permís, farem una sollicitut amb tota regla, a veure si així fem que els seus pares li permetin.

Ni ha de tossuts...

Corre cada marrec per aquest món! Figureu-vos que l'altre dia, de poc no esclata la revolució a una llar pacífica del meu carrer. Un nen s'havia ficat al cap d'anar a banyar-se a la platja de moda de l'any. A la platja Juanola del carrer de Girona.

Jo vull anar a aquella platja que vàrem veure ahir, saps mamà?

No home, no. No és cap platja, allò.

Si, jo vaig veure-hi sorral

Bé home, però no hi ha el mar.

I quèl, aquell senyor ja ens hi farà un riu.

I vulgues no vulgues, el marrec va sortir amb la seva.

Quins peixos...

Fa uns diumenges a la platja d'Empúries vàrem veure-hi les gentils germanes V..r.d.; la morena anava amb el xicot, la rossa—oxígen—se l'havia deixat al poble. La morena va anar sorrejar, la rossa a nedar.

Ens plau fer constar que aquesta serviria per esquer, puix encara no havia entrat a l'aigua feia por veure els peixos que la voltaven, i que ni havia d'aquells que es porten l'oli.

tres pams de roba i tenies un vestidet tot refistolat per fer denteta a les amigues. Podies comprar les millors crimolines, els millors etamins o uns crespons que et feien caure la baba, perquè era qüestió de poca coseta. Ara, amb això dels vestits tan estirats i tan voleiadissos amb torera, capeta o jaqueteta, resulta, no diguis pas filla! resulta un sacrifici.

L'altre dia, veus, a can Massot mateix varen ensenyar-me uns crespons de 25 pessetes el metre que son una preciositat. Doncs, no, ara necessites quatre metres i mig per fer-te un vestit i..... ja veuràs, les que hem de demanar quartos al pare—encara que la mare sempre faci la «patota»—resulta ja, amb «adornos», fet, etc., resulta doncs impossible d'arribar-hi. Te'n vas desseguida a 35 duros, i filla, si vols fer-te'n un parell cada temporada, on vas a parar!

L'any passat i l'altre, anava de primera. Compraves un retallet i et sortia un vestidet sense mànegues, es clar, i tan curtet com vulguis, però et sortia un vestidet per trenta pessetes. Aleshores donava gust. Podies tenir un «ropier» ben fornit i canviar de vestit cada quart d'hora.

Això mirat pel cantó econòmic. Ara, mirat pel cantó espectacular, no et dic res!

Oi els agradava als nois la moda de l'any passat. Anaven amb un dimoni a cada orella. Te'ls miraves i, filla meua! tot eren miradetes de reüll arran de terra. Es clar, nosaltres—és a dir ja ho saps tu—feiem el distret, naturalment, i tot era passar l'estona. La qüestió que ara fins sembla que van més moixos i tot.

No resulta, filla, no resulta. Ens han esguerrat la combinació.

mod es

Aquest any—deia una damisel-la tota enflocada i «chic» de la nostra alta societat—la moda ens ha partit pel mig.

Abans, veus, anaves a la botiga, compraves

Aquest aspecte de població marítima que donen a la nostra Ciutat, uns quans joves, passejant-se per la nostra Rambla amb pantalons blancs i samarra blava, es digne de tot elogi; nosaltres proposem a l'Ajuntament que els recompensi, i fins ens atrevim a dir-los-hi en què ha de consistir el donatiu: Una fina canya de pescar.

Estaràn molt més a tò.

Aquestes vocals són les que han fugit dels noms dels personatges que fem sortir amb diferent articles.

Amb un poc de paciència podeu assabentar-vos del nom cencer.

a o i o e e u a e i o u u o i
a e o u e a e o u i o e e e o
a u u i i o i u e a u i o e a
i i e o a a a u e o u e a i o

Es tracta de posar les vocals en els llocs que els hi correspongui.

Res, feina de 5 minuts.